

Chương 36: Trò Chuyện Với Bertus

(Số từ: 3634)

Nguồn dịch: Eng

Trans: Tluc

20:17 PM 08/02/2025

Ngày đầu tiên tôi phải đánh Cayer.

Và vào ngày thứ ba, tôi phải đánh Heinrich von Schwarz. Lần này, tôi không được gọi đến gặp giáo viên. Nếu tôi được gọi vào, tôi sẽ chỉ làm chứng rằng cậu ta đã cố gắng sử dụng khả năng của mình với bạn cùng lớp, dù điều đó sẽ rất phiền phức.

Tuy nhiên, điều này lại khác so với thời điểm với Cayer.

Cayer là thường dân, Heinrich von Schwarz là Vương tử của Kernstadt, Đệ nhất Công quốc của Đế quốc. Dù cậu không phải là người kế vị, nhưng cậu vẫn là hậu duệ.

Nói cách khác, cậu là hậu duệ của Hoàng tộc, người có quyền lực cao thứ hai sau Hoàng gia. Đây sẽ là sự kiện gây sốc đối với bất kỳ ai, bất kể họ thực thi nguyên tắc bình đẳng và đối xử công bằng với mọi người bất kể giai cấp như thế nào.

Thay vì chỉ trích tôi, có vẻ như mọi người đều tránh tôi. Họ dường như coi tôi là một kẻ điên, một thằng thực sự khùng. Lúc

này, họ không còn coi tôi là thứ gì đó bản thủ nữa, mà tôi đã trở thành một sự tồn tại đáng sợ trong mắt họ.

Không, ý là, tôi có nên buông tha cho thằng đột nhiên bắt đầu cãi nhau với tôi và cố gắng sử dụng năng lực của mình lên tôi chỉ vì tên đó không thể chịu được cảnh tôi ngồi yên một chỗ không? Tôi có nên thực sự bị tra tấn không, hả?

Sau đó, Heinrich sẽ rời khỏi chỗ ngồi ngay khi nhìn thấy tôi, như thể cậu nhìn thấy thứ gì đó bản thủ. Có vẻ như cậu quay lại trong cơn thịnh nộ và tức giận, nhưng cậu không thể giơ tay chống lại tôi ở Temple.

Tôi không muốn bị coi là kẻ dễ bị bắt nạt nên đã trở thành thằng điên.

Bởi vì nếu tôi không làm điều này, một số người thực sự mạnh mẽ có thể muốn gây chiến với tôi. Chỉ là vấn đề thời gian trước khi điều đó biến thành một cuộc tắm máu phải không? Nếu điều đó xảy ra, tôi chắc chắn nên có một khả năng mà tôi thực sự có thể sử dụng.

Liệu đòn tấn công chậm của tôi có tác dụng gì với người có tài năng chiến đấu không?

Cuộc sống bình lặng của tôi đã bị phá hủy, không ai khác ngoài chính tôi. Vì vậy, tôi không còn lựa chọn nào khác ngoài việc đi

theo con đường này. Sẽ hoàn toàn vô ích nếu giả vờ tử tế và tốt bụng với những người này.

Và nghĩ lại về điều đó.

Tôi không nghĩ mình từng thực sự tốt bụng trước đây. Ý là, một người thực sự tức giận với một số đứa trẻ ở độ tuổi ba mươi chắc hẳn có vấn đề về đầu óc nhỉ?

Không khí của lớp A vốn luôn yên tĩnh nay lại càng trở nên tệ hơn vì tôi.

Tôi thực sự đã trở thành một loại nhân vật phản diện trong câu chuyện tôi viết sao? Tôi không cố ý làm vậy đâu mà?

Dù nhìn thế nào đi nữa thì tôi vẫn là kẻ xấu ở đây.

Một nhân vật phản diện ban đầu không có sức mạnh thực sự nhưng lại có tính khí nóng nảy ư?

Sau các lớp học chung vào buổi tối thứ năm.

“Reinhardt, tôi có thể trò chuyện với cậu một lát không?”

Sau bữa tối, cuối cùng Bertus cũng gọi tôi.

Sau bữa tối, Bertus dẫn tôi đến một bàn trà ngoài hiên. Cậu vẫn nở nụ cười thân thiện trên môi. Trên bàn là một ấm trà chứa đầy trà đen. Có lẽ cậu đã chuẩn bị trước.

“Cậu có muốn uống trà không?”

“Được thôi.”

Bertus nhẹ nhàng rót trà vào cốc của tôi. Cậu cho sữa vào trà, trong khi tôi chỉ uống nó như vậy. Hoàng tử dường như không có bất kỳ thái độ thù địch nào với tôi.

Chỉ qua biểu cảm của cậu, tôi không thể hiểu nổi cậu nghĩ gì khi tôi đối xử với cậu một cách thoải mái như vậy.

Tôi không mất cảnh giác vì biểu cảm của cậu không cho tôi biết điều gì cả.

Cậu là một Swordmaster đầy tham vọng trong tương lai. Những người gây chiến với tôi hầu hết đều yếu hơn tôi về mặt thể chất. Tuy nhiên, Hoàng tử là người có thể giẫm đạp lên tôi nếu cậu muốn. Cả về mặt thể chất lẫn chính trị.

Tôi không phải là đối thủ của cậu ở cả hai khía cạnh đó.

Nếu Bertus cố áp dụng biện pháp trừng phạt về thể xác với tôi...

Tôi nên phản hồi thế nào?

Đó là quyết định đúng đắn khi trở thành một trong những kiểu người mạnh chống lại kẻ yếu và yếu chống lại kẻ mạnh.

Bertus nhìn tôi với nụ cười nhẹ nhàng.

Một thái độ thân thiện nhưng không hề có sự thù địch.

Ludwig đã bị lừa bởi thái độ đó. Vô số người khác cũng vậy.

Đó là một nụ cười dịu dàng đến nỗi có thể đánh lừa cả tôi, người mà không nên bị nó đánh lừa.

“Họ đều yêu cầu tôi làm gì đó về vấn đề này, vì vậy tôi quyết định thay mặt họ nói chuyện với cậu.”

“Về chuyện gì?”

“Họ sợ cậu.”

Cậu nói một cách hoa mỹ rằng họ sợ tôi, nhưng cuối cùng thì họ chỉ đơn giản là không thích tôi.

“Tất nhiên, tôi có thể hiểu hành vi của cậu ở một mức độ nào đó. Vào ngày đầu tiên, Cayer khá hung hăng với cậu. Ngay cả trong phòng thay đồ.”

“.....”

“Tôi chắc chắn Cayer cũng có lỗi khi nói rằng lời khai của cậu có tính chất gian lận.”

Hoàng tử Đế quốc.

Không phải tôi, mà là Hoàng tử đã tức giận vì lời nói của Cayer làm suy yếu thẩm quyền của Temple. Có cảm thấy sáng khoái trong lòng sau khi đến để ngăn chặn cuộc chiến không?

“Tôi nghe nói cậu hành động như vậy là vì cậu tức giận vì cậu ta xúc phạm Temple, chứ không phải vì cá nhân.”

Cho dù cậu nghe được từ thầy Epinhauser hay qua các kênh khác, cậu đều biết về lời khai của tôi. Đó là lý do tại sao Bertus biết tôi giả vờ là một người yêu nước.

“Là một học viên của Temple, tôi phải nhìn nhận mọi người một cách công bằng. Tôi không có lựa chọn nào khác ngoài việc phải làm như vậy. Dù đúng là trái tim tôi hướng về những người yêu nước như thế.”

Gì cơ?

Có chuyện gì kỳ lạ ở đây vậy?

“Reinhardt, tôi rất thích cậu.”

Chuyện này.

Cốt truyện trở nên thực sự kỳ lạ!

Tay tôi sẽ bắt run hơn nếu cậu nói rằng cậu sẽ giết tôi.

Chuyện này là sao vậy? Chuyện này sẽ đi theo hướng nào? Hả?

Bertus đã nghe những gì tôi nói với thầy Epinhauser và giờ đây đang ngưỡng mộ lòng yêu nước của tôi?

Không, đúng vậy, Hoàng tử là người có lòng yêu nước sâu sắc.

Vậy là cậu đang nhìn tôi với ánh mắt thiện cảm sao? Bởi vì cậu nghĩ rằng tôi đang phải chịu đựng tất cả những lời lăng mạ này đối với bản thân mình, nhưng sẽ dám võ mồm kẻ khác ngay khi lăng mạ Temple vì tôi là một người yêu nước đến vậy sao?

Bertus đang nghịch tách trà của mình trong khi vẫn nở nụ cười nhẹ nhàng.

“Nhưng mà, tôi cảm thấy lần này cậu đi quá xa rồi. Đương nhiên, chạm vào người của Hoàng tộc nguy hiểm hơn nhiều so với thường dân. Nhưng tôi không nói đến điểm đó.”

“.....”

“Tôi tin rằng trí tưởng tượng của các bạn cùng lớp thân yêu của chúng ta đang hơi quá đà.”

“Trí tưởng tượng?”

Cậu có ý gì?

Bertus mỉm cười khi nhìn quang cảnh về đêm của Temple như thể cậu có thể nhìn thấy điều gì đó bên kia đường chân trời.

“Không đời nào một nam sinh không có chút tài năng nào lại có thể động đến Hoàng tộc Schwarz khi không có gì để dựa vào... Đó là những gì họ đang lan truyền.”

Tôi bắt đầu hiểu ý cậu. 'Cho dù hắc có điên thì hắc phải có ai đó chống lưng', đó là điều họ nghĩ.

“Vậy thì... Họ nghĩ là tôi đang che giấu gì đó to lớn à?”

“Chính xác. Có thể là tài năng hoặc là sức mạnh của Gia tộc...”

“Hừmm...”

Nếu tôi là họ, tôi cũng không thể hiểu được hành vi của mình, nếu không có thứ gì đó như thế chống lưng. Họ nghĩ rằng không thể có ai đó ngoài kia, thậm chí là thằng điên, lại đánh một người trong Hoàng tộc vì tức giận.

“Không phổ biến, nhưng có những người như vậy. Những người che giấu thân phận của mình và vào Temple với tư cách là thường dân.”

Tôi biết về điều đó. Có những học viên không thể sống dưới họ của mình hoặc những người phải che giấu lý lịch của mình vì nhiều lý do khác nhau, ví dụ như họ không muốn bị chú ý. Thậm chí còn có những trường hợp như vậy khi họ gửi tiểu quý tộc đến đây với tư cách là thường dân, che giấu lý lịch Gia tộc của mình, và những gì người đó nhận được là sự khinh miệt hoàn toàn, như vậy là nhận được sự giáo dục thực sự.

Tôi đã bị nhầm là người như thế.

“Tệ hơn nữa là ngay cả Heinrich cũng bắt đầu tin vào điều đó.”

“.....Haa?”

Gần đây, Heinrich luôn tránh mặt tôi, giả vờ ngủ ngay khi nhìn thấy tôi.

Không phải vì cậu ấy nghĩ tôi bẩn mà là vì cậu ấy thực sự nghĩ tôi đáng sợ?

“Nhân tiện, có bao nhiêu Gia tộc không sợ Hoàng tộc Schwarz?”

Mọi chuyện đang đi theo một hướng hoàn toàn khác so với những gì tôi mong đợi. Họ nghĩ rằng tôi có một số xuất thân có thể giúp tôi đấm một ai đó trong Hoàng tộc Schwarz mà không cần lo lắng.

Nếu vậy thì chẳng phải chỉ có một lựa chọn thôi sao?

“Tôi tin rằng những người khác nghĩ rằng cậu là đứa con trai bí mật của Hoàng gia.”

Trí tưởng tượng của trẻ con đôi khi còn vượt quá tầm hiểu biết của người lớn. Không, kẻ ngốc nào lại gửi đứa con trai giấu mặt của mình vào một môi trường có hai thành viên của Hoàng gia?

“Hả...”

“Tất nhiên, tôi biết điều đó không đúng.”

Bertus nhìn tôi như thể cậu không phải là kẻ ngốc khi tin vào trí tưởng tượng tầm thường của trẻ con.

Sau đó cậu nghiêng tách trà, vẫn giữ nụ cười dịu dàng trên môi. "Vậy, Reinhardt, để tôi hỏi cậu một câu nhé."

“Là gì?”

“Có điều gì cậu có thể tin tưởng không?”

Bertus biết rằng việc tôi xuất thân từ Hoàng gia là vô lý. Tuy nhiên, cậu vẫn tò mò. Về lý lịch thực sự của tôi. Ngay cả Bertus cũng không tin rằng cuối cùng tôi chỉ là một gã khùng điên.

Tuy nhiên, bản chất của hoàn cảnh của tôi không bao giờ có thể được tiết lộ. Vì nó ở mức độ khiến toàn thể nhân loại chống lại tôi.

“Đơn giản thôi.”

Tôi thở dài và khoanh tay.

"Tôi không cần xuất thân ông to bà lớn để đắm vào một thằng khốn nào đó đang cố gắng giẫm đạp lên tôi đúng không?"

Tôi sẽ đi theo con đường đó.

Dù sao thì cũng đã quá muộn để sửa chữa điều này rồi. Tôi vẫn đang theo đuổi con đường điên rồ. Vậy thì sao nếu tôi treo một thằng khốn nạn nào đó lên để phơi khô?

Tôi cũng có chiếc nhẫn Dreadfiend để có thể biến mất bất cứ lúc nào tôi muốn.

Bertus nhìn tôi với vẻ mặt ngơ ngác.

“Hả... Ý là... Tôi không nghĩ là... Vậy, cậu không có thứ gì như thế sao?”

"Vâng."

“Cậu làm vậy chỉ vì tâm trạng không tốt thôi à?”

"Vâng."

“Hả... Haa.”

Bertus, người vẫn luôn mỉm cười, khẽ liếm môi.

“Haha, ha. Hahaha. Hahahaha. Haha!”

Sau đó, cậu đột nhiên bật cười. Bertus cười rất lâu, giống như một người mất trí.

Sau khi cười một lúc, Bertus nhìn tôi.

Cái nhìn đó làm tôi lạnh sống lưng. Đôi mắt cậu giống như mắt rắn.

Đây chính là bộ mặt thật của Bertus. Chỉ cần nhìn vào cậu, người ta có thể cảm thấy nổi da gà ở sống lưng.

Cậu nhìn tôi bằng đôi mắt đó và lặng lẽ nghiêng tách trà.

“Trong tình huống như thế, người ta thường nói dối.”

Đó có thể là nói dối.

À không, coi đó là nói dối thật mà? Tôi có một số xuất thân nhất định.

À.

Tuy nhiên, đó có thể là bối cảnh vượt quá sức tưởng tượng của bất kỳ ai.

“Nếu cậu nói với tôi rằng cậu có xuất thân tốt hay gì đó, thì trong tương lai tôi đã không để ý đến cậu nữa rồi.”

Bertus đang cho tôi thấy bản thân mình hoàn toàn thô sơ. Hoàn toàn khác với những gã đã từng la hét và chửi rủa tôi trước đây.

Đúng là ánh mắt của một chàng trai trẻ, nhưng có vẻ lạnh lẽo.

“Cậu thật sáng suốt khi trả lời thành thật đấy, Reinhardt.”

Cậu có vẻ như mong đợi tôi sẽ nói dối để thoát khỏi tình huống này. Tôi chỉ giả vờ là người như vậy để không bị đánh. Cậu có kiểm tra lý lịch của tôi không? Cậu đã biết rằng tôi không phải là một nhân vật quan trọng, và bằng cách nói những điều này, cậu đang cố gắng tìm hiểu xem tôi là người như thế nào?

Tôi nhún vai.

“Nhưng tôi có thể nói dối rằng không có gì cả mà phải không?”

“Tôi không biết liệu cậu có thực sự không có gì không, nhưng ít nhất cậu cũng không phải là quý tộc.”

Bertus đặt tách trà xuống và dùng ngón tay vuốt ve mép tách.

“Không thể nào quý tộc lại không biết cách cầm tách trà.”

Không phải không có lý do gì mà trà lại được pha.

Cậu nhìn thấu tôi chỉ bằng cách quan sát cách tôi cầm tách trà và uống trà.

Khi tôi nhận ra rằng hành động vô thức của mình đã tiết lộ thông tin về hoàn cảnh của tôi, tôi nổi da gà khắp người.

Tôi là người tạo ra nhân vật này, nhưng thật khó để diễn tả bằng lời rằng anh chàng này khiến tôi sợ đến thế nào.

Nếu tôi khoe khoang về xuất thân của mình, cậu sẽ lừa tôi đi. Nhưng tôi nói với cậu rằng tôi chẳng là gì cả. Vậy thì sao?

“Cậu nên nói dối đi, Reinhardt.”

"Tại sao?"

“Cậu đã bao giờ nghĩ đến việc Heinrich von Schwarz có thể làm gì với mình chưa?”

Tôi đã nghĩ về điều đó. Tất nhiên, tôi đã vội vã lao vào với cơ thể của mình trước, nhưng tôi đã sắp xếp lại suy nghĩ của mình sau đó. Cái giá mà tôi phải trả khi chạm vào một người thuộc Hoàng tộc Kernstadt, Đệ nhất Công quốc của Đế quốc.

Tuy nhiên, tôi biết về lý lịch của Heinrich von Schwarz. Tôi khá tự tin rằng cậu ta sẽ không thể làm hại tôi.

“Tôi đã biết.”

“Ngay khi bước ra khỏi Temple, cậu có thể biến mất không dấu vết vì đã đánh một người của Hoàng tộc Schwarz. Cậu không lo lắng về điều đó sao?”

“Chắc chắn rồi.”

Không, tôi không thực sự. Bởi vì điều như thế sẽ không bao giờ xảy ra ngay từ đầu.

"Vậy thì khi tôi nói với cậu rằng Heinrich sợ xuất thân không rõ ràng của cậu, chẳng phải sẽ tốt hơn nếu cậu giữ nỗi sợ này sống lại sao?"

“Chắc chắn là vậy rồi.”

“Vậy tại sao cậu lại nói sự thật với tôi? Heinrich rất có thể sẽ làm hại cậu, và cậu nên cảm thấy sợ hãi vì điều đó.”

Heinrich thuộc Hoàng tộc, khá thù địch và gia nhập vào Lớp Royal. Tuy nhiên, hiện tại cậu ít nhiều đang sống lưu vong.

Không ai trong Hoàng tộc Schwarz có thiện cảm với Heinrich. Đó là lý do tại sao địa vị của Heinrich chỉ là một cái vỏ. Trên thực tế, cậu chỉ là một gã không có quyền lực hay địa vị.

Vì vậy, tôi đã biết rằng sẽ không có sự trả thù nào đối với tôi từ Hoàng tộc mà cậu ấy gần như đã bị bỏ rơi ở nơi rất xa.

Tuy nhiên, nói với cậu rằng tôi biết về những điều này rõ ràng là đáng ngờ. Vậy tại sao tôi lại phủ nhận sự hiểu lầm này, điều đó sẽ giúp tôi được an toàn?

“Nói những lời dối trá hời hợt như vậy trước mặt Hoàng tử thì chẳng có tác dụng gì cả.”

Sẽ tốt hơn nếu nói rằng tôi đã lường trước được tình huống này. Tôi đánh giá rằng sẽ nguy hiểm hơn nếu lừa dối Bertus để giữ mình an toàn khỏi gã tên là Heinrich.

Đó chính là mục đích tôi hướng tới.

Khi tôi nói thế, Bertus bắt đầu nhìn chăm chăm vào tôi.

“Tôi có thể nói với Heinrich về chuyện này mà? Điều đó không gây rắc rối cho cậu sao?”

Tôi cảm thấy như đang đi trên một lớp băng mỏng. Việc Bertus chống lại tôi sẽ khiến mạng sống của tôi gặp nguy hiểm. Tôi quyết định sử dụng cách điên rồ, nhưng cậu không thực sự muốn gây chiến với tôi, vì vậy không có lý do gì để tôi quát cậu ấy.

“Tôi không nghĩ vậy.”

“Và tại sao lại như vậy?”

“Cậu nói rằng khi tôi nói dối, sau này cậu sẽ lừa tôi đi. Vậy thì chẳng phải cậu sẽ làm gì đó nếu tôi không nói dối sao?”

Rốt cuộc thì tay tôi chỉ là bàn chân chó thôi.

Khi đó, trong tình huống này, Bertus sẽ không phớt lờ tôi mà sẽ cố gắng làm điều gì đó.

Có lẽ cậu sẽ đưa ra cho tôi một giải pháp.

Có lẽ cậu nghĩ rằng tôi không phải là người cậu nên phớt lờ.

“Và tôi nghĩ Heinrich sẽ không thể chạm đến tôi, bất kể tôi có xuất thân thế nào, giả sử nào cậu ta còn bình thường.”

“Tại sao cậu lại nghĩ vậy?”

“Bất kể là bên trong hay bên ngoài Temple, sẽ không bình thường khi một học viên Temple, và hơn nữa là một học viên Lớp Royal, đột nhiên chết ở Đế đô Gardium.”

“.....”

“Nếu như tôi thật sự chết, hung thủ cũng quá rõ ràng. Một học viên Lớp Royal xuất thân thường dân đã đánh nhau với một thành viên của Hoàng tộc Đế nhất Công quốc. Nếu như người như vậy đột nhiên chết, sẽ rất rõ ràng là ai đâm dao vào người đó.”

Nếu tôi chết vào thời điểm đó, thì ai giết tôi sẽ rõ ràng, vì vậy, tất nhiên, Heinrich sẽ là nghi phạm chính. Bertus cười ngày càng nhiều.

“Liệu Hoàng tộc Schwarz có thể sử dụng quyền lực của mình để che đậy vụ án này không?”

“Tất nhiên, điều đó có thể xảy ra.”

“.....”

"Tuy nhiên."

Tôi nhìn Bertus và mỉm cười.

Tôi không biết chuyện gì sẽ xảy ra, nhưng lúc này tôi không thể dừng lại được.

“Tôi không nghĩ quê hương của chúng ta, Đế quốc, sẽ bị lung lay chỉ vì một Công quốc. Thay vào đó, chẳng phải họ sẽ phải trả giá vì đã làm hoen ố danh dự của Temple sao?”

Môi Bertus bắt đầu cong lên khi nghe đến cụm từ 'quê hương'. Liệu cậu có yêu nước hơn cả thầy Epinhauser không?

Bây giờ nghĩ lại, cái chết của tôi sẽ là một vấn đề lớn hơn nhiều so với tôi nghĩ. Tôi biết điều đó sẽ không xảy ra, nhưng tôi quyết định sử dụng sự tự tin của mình vào Temple và Đế quốc làm lý do cho niềm tin đó. Bertus dường như ngưỡng mộ sự phán đoán của tôi.

Bertus thích những chàng trai thông minh. Cậu chắc chắn đã nhận ra điều gì đó ở tôi, nhưng nó khác với phán đoán của người bạn cùng lớp khác. Tất nhiên, đó là vì tôi biết đôi điều về lẽ thường tình của nơi này.

"Tuyệt vời."

Bertus cười toe toét như thể không cần phải nói thêm nữa.

“Lần đầu tiên trong đời tôi thích một anh chàng lão xược như cậu đến vậy.”

Cái gì thế? Tình huống này là sao thế?

“Reinhardt, chúng ta hãy cùng nhau tận hưởng cuộc sống ở Temple nhé.”

“.....Được thôi.”

Tại sao người đầu tiên tôi tiếp cận ở Temple lại là kẻ xấu?

(Mọi người có thể ủng hộ tui có động lực ra chương nhé và có thể đọc tiếp tại Wattpad trước một chương với id tên @Tienlucc.)

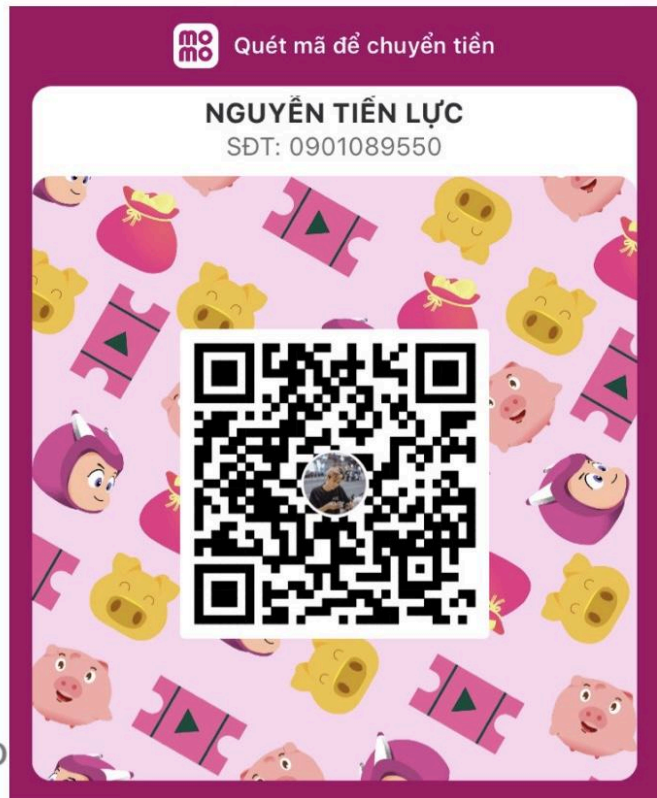
THẦY HAY CÁC BẠN CÓ THỂ ỪNG HỘ TÔI QUA:

NGUYEN TIEN LUC

6910814828

BIDV-CN DONG THAP PGD MY THO

Thanks For Reading